

**UCHWAŁA NR XVIII/262/20
RADY MIASTA KOŁOBRZEG**

z dnia 16 stycznia 2020 r.

**w sprawie zajęcia stanowiska odnośnie ujednoczenia stawek taryfowych dla
zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miejskich
Wodociągów i Kanalizacji w Kołobrzegu sp. z o.o.**

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 z późn.zm.) oraz § 42 ust. 1 pkt 1 Statutu Miasta Kołobrzeg (Uchwała Nr XXXVII/497/13 Rady Miasta Kołobrzeg z dnia 9 września 2013 r., Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2013 r. poz. 3244 z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Rada Miasta Kołobrzeg wyraża sprzeciw wobec ujednoczenia stawek taryfowych dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miejskich Wodociągów i Kanalizacji w Kołobrzegu sp. z o.o. Stanowisko Rady zawiera załącznik do uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Prezydenta Miasta Kołobrzeg do przekazania niniejszej uchwały: Prezesowi Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie za pośrednictwem Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie oraz Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Piotr Lewandowski

Rada Miasta Kołobrzeg stanowczo protestuje przeciwko ujednoczeniu stawek taryfowych za jeden metr sześcienny doprowadzonej wody i odprowadzonych ścieków w ramach obszaru działania spółki Miejskie Wodociągi i Kanalizacja w Kołobrzegu sp. z o.o.

Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w dniu 24.12.2019r. wydał decyzję w przedmiocie odmowy zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla spółki MWiK Kołobrzeg sp. z o.o. i skierował ją do ponownego rozpatrzenia.

Z decyzji jednoznacznie wynika, iż taryfy za wodę i ścieki powinny być ujednoczone dla całego obszaru działalności MWiK Kołobrzeg sp. z o.o. Oznacza to, iż mieszkańcy Miasta Kołobrzeg zamiast aktualnej ceny za wodę i ścieki **w wysokości 7,92 zł m³ musieliby zapłacić cenę 9,97 zł/m³ za wodę i ścieki tj. wzrost o 2,05 zł/m³.**

Z taką decyzją nie zgadza się Zarząd Spółki oraz Prezydent Miasta Kołobrzeg, co zostało wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie:

Odmawiając zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę dla Miasta Kołobrzeg, Gminy Kołobrzeg, Miasta i Gminy Gościno, Gminy Dygowo, Gminy Rymań, Gminy Siemyśl, Gminy Sławoborze i Gminy Ustronie Morskie organ I instancji w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji powołał się na okoliczności, iż:

- przedstawione we wniosku koszty, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2019 r., poz. 1437 ze zm.), wynikające wprost z zastosowanych przez przedsiębiorstwo zasad ich podziału nie zapewniają ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen, a
- przedstawiony projekt taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków nie uwzględnia, co do zasady, zawartego porozumienia międzygminnego, którego istnienie dodatkowo determinuje zdaniem organu regulacyjnego konieczność zachowania na obszarze działania przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego jednolitych cen i stawek opłat za świadczone usługi.

Zgodnie z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (dalej „rozporządzenie taryfowe”), przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne opracowuje taryfę w sposób zapewniający m.in. uzyskanie niezbędnych przychodów, ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat, eliminowanie subsydiowania skrósnego oraz łatwość obliczania i sprawdzania cen i stawek opłat. Jednocześnie przedsiębiorstwo określa taryfę odpowiednią do zakresu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków (§ 3 pkt 2 rozporządzenia taryfowego).

Organ I instancji, odmawiając zatwierdzenia taryfy, analizuje i odwołuje się wyłącznie do jednej przesłanki przywołanej w tym przepisie, tj. do ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Tymczasem przyjęcie argumentacji organu I instancji spowodowałoby rażące naruszenie innej, wymienionej w tym przepisie przesłanki, mianowicie wymogu eliminowania subsydiowania skrośnego.

Wbrew stanowisku organu I instancji pojęcie subsydiowania skrośnego w rozumieniu tego przepisu obejmuje również praktykę pokrywania kosztów działalności przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego na obszarze jednej z gmin przychodami pochodzącymi z działalności tego przedsiębiorstwa na obszarze innej gminy. Taki przypadek mieści się bowiem również w definicji tego pojęcia ujętej w § 2 pkt 7 rozporządzenia taryfowego, zgodnie z którym subsydiowanie skrośne oznacza pokrywanie kosztów dotyczących jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej lub jednej z taryfowych grup odbiorców usług przychodami pochodzącymi z innego rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej lub od innej taryfowej grupy odbiorców usług.

Zasadnie w tym względzie Miejskie Wodociągi i Kanalizacja spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Kołobrzegu, jako wnioskodawca powołuje się na orzecznictwo sądowe w tym m.in. na wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt II SA/Wr 136/16 i Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 stycznia 2016 r. sygn. akt II OSK 1354/14. Całkowicie nieuprawniona jest argumentacja organu, iż taka interpretacja „może prowadzić do wniosków, że w przypadku kalkulacji taryfy na terenie danego miasta uzasadnionym może być kształtowanie taryf dla każdej z dzielnic czy nawet ulic odrębnie, bowiem odbiorcy w każdej z tych lokalizacji ponoszą inne koszty działalności”.

W przywołanym wyżej wyroku Naczelny Sąd Administracyjny odwołał się wprost do wykładni językowej definicji subsydiowania skrośnego i jasno wyartykułował, że: *„Przedstawioną interpretację wspiera normatywny nakaz eliminacji zjawiska subsydiowania skrośnego (zob. § 3 pkt 1 lit. c oraz § 13 ust. 2 pkt 3 rozp.taryf.), który to nakaz, w świetle ogólnej definicji legalnej tego terminu zawartej w art. 2 pkt 2 rozp.taryf. (w myśl której "subsydiowanie skrośne" to "pokrywanie kosztów dotyczących jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej lub jednej z grup taryfowych odbiorców usług przychodami pochodzącymi z innego rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej lub od innej taryfowej grupy odbiorców"), może być w sposób uprawniony rozumiany jako odnoszący się także do ewentualnego subsydiowania działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne na terenie jednej gminy, działalnością (przychodami z działalności) tego przedsiębiorstwa na terenie innej gminy. W przywołanej definicji "subsydiowania skrośnego" mowa wszak ogólnie o "rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej", bez precyzowania kryterium (kryteriów) wyodrębniania owego "rodzaju" działalności. Lege non distinguente, za odrębny "rodzaj" działalności może być także uznana działalność wyodrębniona ze względów geograficznych tj. działalność prowadzona na terenie gminy objętej oddzielną taryfą”*. Do tej argumentacji organ I instancji w ogóle nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że wnioskodawca wykazał, iż sporządzając taryfę uwzględnił koszty związane z prowadzoną działalnością zgodnie z miejscem ich powstawania w danej gminie. Prowadzi to do pożądanego efektu a mianowicie do obciążania odbiorców usług w ramach taryfowych cen i stawek opłat tylko takimi kosztami, które związane są z dostarczaniem wody lub odprowadzaniem ścieków na ich rzecz.

Stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stoi w całkowitej sprzeczności z tymi poglądami. Jego konsekwencją jest bowiem obciążenie mieszkańców jednej gminy kosztami związanymi z dostarczeniem wody i odprowadzeniem ścieków do innej gminy. Stanowisko to może również prowadzić do analogicznego naruszenia § 3 rozporządzenia taryfowego powodując nieuzasadniony wzrost cen dla mieszkańców niektórych gmin, w tym mieszkańców Gminy Miasto Kołobrzeg.

Należy również podkreślić, że organ I instancji nie uzasadnił, dlaczego jego zdaniem zawarte przez gminy porozumienie międzygminne wymusza sporządzenie jednolitej taryfy dla wszystkich gmin objętych porozumieniem. Przedmiotem tego porozumienia (Dz. Urz. Woj. Zach. z 2017 r., poz. 3483) jest powierzenie przez strony porozumienia wykonywania wskazanych w nim zadań publicznych w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków Gminie Miasto Kołobrzeg. W żaden sposób jego obowiązywanie nie uniemożliwia ustalenia odrębnych cen za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków dla każdej gminy.

Zgodnie z wyraźną intencją ustawodawcy taryfy są sporządzane dla terenu konkretnych gmin, co wynika chociażby z art. 24b ust. 3 ustawy, zgodnie z którym wniosek o zatwierdzenie taryfy zawiera określenie przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, gminy, na terenie której działa to przedsiębiorstwo, gminy, na terenie której ma obowiązywać taryfa, oraz okresu obowiązywania taryfy. Sama w sobie okoliczność, że zatwierdzenie taryfy spowoduje wzrost cen i stawek opłat dla niektórych gmin nie oznacza, że jest to wzrost nieuzasadniony. Jeżeli ten wzrost następuje na skutek różnicowania dla poszczególnych taryfowych grup odbiorców usług, na podstawie udokumentowanych różnic kosztów zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków (art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków), to takiego wzrostu nie można uznać za nieuzasadniony w rozumieniu § 3 rozporządzenia taryfowego.

W świetle powyższego zaskarżona decyzja odmawiająca zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miejskich Wodociągów i Kanalizacji Sp, z o.o. w Kołobrzegu i nakładająca na to przedsiębiorstwo obowiązek przedstawienia projektu taryfy obejmującego kalkulację jednolitych cen i jednolitych stawek opłat w zakresie zaopatrzenia w wodę i w zakresie odprowadzania ścieków dla całego obszaru działalności przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego, tj. obszaru objętego porozumieniem międzygminnym nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa przywołanych w treści niniejszego odwołania.

Biorąc pod uwagę powyższe żądanie uchylecia decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, przesłane przez Prezydenta Miasta Kołobrzeg do Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie za pośrednictwem Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie odwołanie jest w pełni uzasadnione.

Niniejsza uchwała stanowi wyraz poparcia działań Prezydenta Miasta Kołobrzeg na rzecz mieszkańców Miasta Kołobrzeg.

Przewodniczący Rady

Piotr Lewandowski